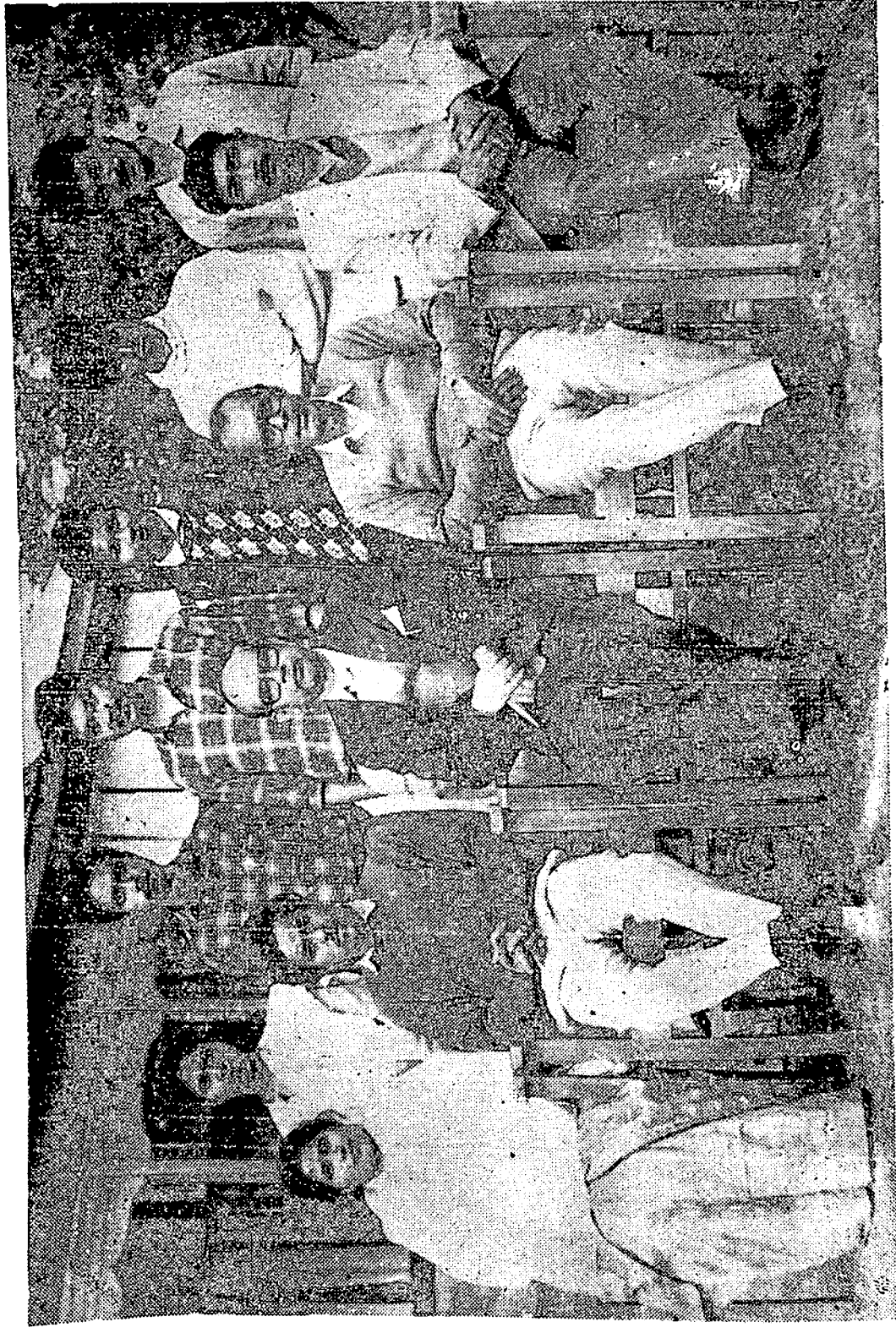

জবাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ একতা সভাৰ কাৰ্যকৰী সমিতি— ১৯৯১-৯২ চন।

বহি : [বাৰ্শ্বকালৰ পৰা] অধ্যাপিকা ক্ষীৰদা মালী (তত্ত্বাৱধায়িকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা), অধ্যাপক প্ৰাণেশ্বৰ নাথ (তত্ত্বাৱধায়ক, সাংস্কৃতিক বিভাগ), অধ্যক্ষ যতীন্দ্ৰ চন্দ্ৰ নাথ (সভাপতি), অধ্যাপক বসন্ত কুমাৰ দত্ত (উপ-সভাপতি), অধ্যাপক কমলেশ্বৰ ঠাকুৰীয়া (তত্ত্বাৱধায়ক, 'জৱাহৰ জ্যোতি'),

খিয় হৈ : [বাৰ্শ্বকালৰ পৰা] মীৰা কুমাৰী (সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা), প্ৰশান্ত শৰ্মা (সম্পাদক, তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ), হীৰেণ ৰাভা (সম্পাদক, সমাজ সেৱা), খৰ্গেশ্বৰ ৰাভা (সাধাৰণ সম্পাদক, ছাত্ৰ একতা সভা), প্ৰদীপ কলিতা (সম্পাদক, সাংস্কৃতিক বিভাগ) গণেশ চন্দ্ৰ বড়ো (সম্পাদক, 'জৱাহৰ জ্যোতি') ।

ছবিত অনুপস্থিত : অধ্যাপক সদানন্দ নাথ (তত্ত্বাৱধায়ক, তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ), অধ্যাপক অৱনী কুমাৰ দাস (তত্ত্বাৱধায়ক, খেল বিভাগ), অধ্যাপক উমেশ চন্দ্ৰ কৰ (তত্ত্বাৱধায়ক সমাজ সেৱা), ভবেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ গোস্বামী (তত্ত্বাৱধায়ক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা), অনিল কুমাৰ ৰাভা (সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা), প্ৰবোধ চন্দ্ৰ বড়ো (সম্পাদক, খেল বিভাগ) ।

অনার্যত ব'হাগ

ললিত চন্দ্ৰ ৰাভা
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

প্ৰতিজন মানুহেই এতিয়া সজাগ
শোষণকৰ সঘন কষ্টকৰ কামোৰে
বুকুৰ কামিহাড় ডাল ডাল কৰাৰ পাছতো
মাটিৰ স্তৰে স্তৰে বিয়পি পৰিছে
বিশাল বটবৃক্ষৰ শিপাসমূহৰ দৰে
সিহঁতৰ ধৈৰ্য্য, সাহস আৰু আত্মবিশ্বাস।
আহৰণ কৰি মাটিৰ পৰা
লোণ, পানী কিম্বা খনিজ পদাৰ্থ
বাঢ়িছে এতিয়া পলে পলে প্ৰতিভাৰ শিশু
আৰু বাঢ়িছে সিহঁতৰ বাবে
সোণ পুৰিলেহে উজ্বল হোৱা প্ৰতীতিৰ প্ৰজ্ঞাৰে
বৰ্ণাঢা ব'হাগ।

শইচৰ সূত্ৰাণ লৈ
কৃষকে কৰ্মণ কৰিছে মাটি,
মমতাময় মাতৃৰ হাতে হাতে
গঢ় লৈছে
শিশুৰ সুখাচ্ছ,
ফিৰ্ ফিৰীয়া ফাগুনৰ
উত্তপ্ত জুহালে চেলেকি যোৱা
গা-গছৰ ডালে ডালে
থোৰ মেলে

কণ কণ কুঁহিপাতে
 বন্ধ্যা বালিৰ মাজেদি
 পলস পেলাই পেলাই
 বাঢ়ি আহে বৰ্ধামুখৰ নদী.
 ঘোৱাবাৰ পোৱালী নিদিয়া গাইজনীও এতিয়া গৰ্ভৱতী,
 অমল আত্মীয়তাৰে সাৱটি ধৰে
 কৰ্ণক অনুতপ্তা কুমাৰী কুন্তী ।
 এতিয়া শিশুৰ খিলখিল হাঁহি
 পুৱাৰ বাটে-ঘাটে,
 প্ৰতিজন যুৱকৰ বুকুৱে বুকুৱে
 বগাই আছে
 ক্ৰান্তিকালৰ সৱিতা সাৱটি
 অনাবৃত ব'হাগ
 আক কোকিল কণী কেতেকী । ★

যজ্ঞা

অকণ চন্দ্ৰ বড়ো
 স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

সূৰ্য্যৰ তপ্ত বৰ্ধাত সেউজী গছৰ পাত শুলকি পৰিল
 মৰীচিকাৰ ভবত বিশাল পৰ্ব্বতৰ কুণ্ড ছিটিকি পৰিল চৌপাশে
 বেগুনীয়া সূৰ্য্যটিৰ পিণ্ডাচ বশ্মিয়ে
 টুকুৰা-টুকুৰ কৰিলে গৰ্ভস্থ শিশুৰ মূৰটোক
 সিহঁতৰ বুকুফালি দিয়া হৈছে
 উদ্গাদনাৰে গুনো সকলোতে
 কাউৰী জাকৰ প্ৰশ্বাস বৈধতাৰ
 ন-কন্ঠাৰ শিৰত তাতুৱলীলা
 ভৱিষ্যতৰ সোণালী সপোন
 কাল নাগৰ দংশনত শেতা পৰি ব'ল
 এতিয়া মাথো আছে মৃত্যু জীৱন্ততে । ☉

ঐচ্ছ্যামোৰ স্বাধীনতা

সত্যজিৎ কলিতা
উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

তেজলগা গামোচাখনেৰে
ঢাকিলোঁ।
সাতোজনী ভনীৰ
চকুৰ পানী
স্বাধীনতাৰ কাঠামো
কঁপি উঠে
প্ৰতিটো আঘাতত
কাঠগড়াত থিয় হ'ল
জনতাৰ সপোন
পদ্ম, সোঁ আৰু বাওঁহাত
মৰণৰ সংবাদ
বিলায়।
জ্বলি থকা চকুৰ পানীত
সুদূৰৰ মছনদ্
নকঁপে
ধৰ্মিতা নারীৰ আৰ্তনাদত
কেৱল কঁপি উঠে
লুইতৰ শুকান বালি। ★

মোৰ মন

ধনঞ্জয় তালুকদাৰ
স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিক

মন মোৰ জ্যোৎস্নাহীন বাতিৰ আকাশ
চেতনাৰ দিগন্তত
এটি ছুটি আশা জ্বলে টিমিক টামাক :
এন্ধাৰ ওৰণি খুলি
পৃথিৱীক চাওঁ বুলি
বুজি পালোঁ। ই যে মোৰ স্বপ্ন বিলাস।
মন মোৰ বৰষাৰ মেঘালী আকাশ
খিতাতে ধুমুহা আঁঠি
নুমাই তৰাৰ হাঁহি
এন্ধাৰত দিশহাৰা ঘনীভূত বেদনাই
অন্তহীন চকুলোত বিচাৰে প্ৰকাশ।
মন যদি হ'লহেঁতেন
ব'হাগৰ ছপৰৰ মায়াবী আকাশ
এই মেঘ এই নীলা
সাতৰঙী অশ্ৰুমালা
মৰু পৃথিৱীৰ অঙ্গে অঙ্গে সেউজ সুসমা সনা
দীপ্ত প্ৰেম আলোকৰ অবাধ উচ্ছ্বাস ! ★

তেজাল ঘোঁৰা

নৃপেন কুমাৰ বড়ো
উ: মা: প্ৰথম বাৰ্ষিক

মোৰ আইৰ মূন্দৰ
সেউজীয়া বুকুখন এতিয়া
তেজৰ চেকুৰাৰে ভৰপূৰ
যেন বহুৎ এক ভোজনালয়
কোনোবা বীভৎস দৈত্যৰ
সিহঁতৰ হাতৰ আঙুলিবোৰে
ফুলৰ কলিকো দিছে মোহাৰি
নিৰ্মল নদীৰ ঘাটবোৰত
এতিয়া পৰি আছে ছিডামুৰৰ খোলা
বৰ ঘৰৰ আগচোতালত বুকুৰ এফাল
নথকা কোনো মাতৃৰ উচুপনি গুনি
পুৱাৰ নিস্তকৃতাক কবৰ দিয়া
চৰাইজাকো আজি মৌন
আৰু আইৰ তেজাল ঘোঁৰাবোৰ
নিৰ্লজ্জভাৱে গভীৰ নিজাত মগ্ন । ❀

বিপন্ন দিনৰ চৰম ক্ষণতো

ৰণিত ৰাভা
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক

ছুকুত বেদনা
প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্তত মই উপলব্ধি কৰোঁ।
মোৰ সত্তাৰ মূল্য
এদল পাবগুই কাঢ়ি ল'ব খোজে
ওচৰ-পাজৰৰ প্ৰতিবাদৰ
সমস্ত ভাষা ;
শাস্তিৰ নামত উন্নত কিৰিলি
জীৱনৰ মূল্য সিহঁতৰ বাবে
এটা গুলিৰ এপলক শব্দ,
আৰ্ত্তনাদবোৰ মাৰ যায়
দস্তালিৰ অট্টহাস্তত,
তথাপিও ঘূৰি থাকে অবিৰত
শোষিতৰ দাবিৰ চকা
ক্লাস্তিকৰ যাত্ৰাৰ পথত । ★

মহাকালা

জগদীশ কুমাৰ ৰাভা

উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

বিপ্লৱৰ অগ্নিশিখা

গোলা-বাকদেৱে নিঃশেষ কৰিম

অত্যাংসালী আৰু উদ্দীপ্ত কণ্ঠ

অৱকদ্ধ কৰিম অটল গৰ্ভত

স্বাধীনতাক ৰূপান্তৰিত কৰিম

পৰাধীনতালৈ

সমাপ্তি কৰা হ'ব

চেতনাৰ জাগ্ৰত অনুভূতি

এক ক্ৰুৰ সৰ্পৰ দংশনত মূৰ্চ্ছিত কৰিম

শান্তিৰ সৰল কপোঁ

মোক অগ্ৰাধিকাৰ নিদিয়াজনক

জাবি কৰা হ'ব নিষেধাজ্ঞা

ক্ষমতাত উন্নত মই

ক্ষমতা মোৰ আজন্মৰ পিপাসা

জীৱন কিম্বা

অন্য এটা মোৰ নাম

দয়াহীন, ক্ৰমাহীন মই মহাকালা !!

নিজম বাঁহীৰ স্মৃৰ

বদন দাস

উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

এই নিজম ৰাতিখন

কেঁচা ঘুমটিতেই আহি

তুমি মোক জগালাহি।

এতিয়া,

পখিলাৰ পাখি লৈ

উৰি উৰি ঘূৰি ফুৰিছোঁ

পৰ্বতৰ শিখৰে শিখৰে

সোণালী ঈগল হোৱাৰ

দুৰ্বাৰ বাসনাৰে।

এতিয়া,

দোকমোক উজাগৰী পুৱাৰ

প্ৰহেলিকাময় সপোন

দূৰৈত মাথো বিনিৰিনি বাজে

তোমাৰ অদৃশ্য বাঁহীৰ

অনুভূত স্মৃৰ। ★

অভিযাত্রী

প্ৰভা কলিতা

উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

মোৰ অন্তৰাত্মা কঁপাই যোৱা
তোমাৰ প্ৰেৰণাৰ বতাহ ছাটিয়ে
নুমাই দিয়া পাই হেৰুৱাৰ
নিৰ্মম অত্যাচাৰ

তোমাৰ হাতৰ সুকোমল পৰশেবে
মচি দিয়া হৃদয় জুৰি বিয়পি পৰা
ত্ৰাসৰ হুঙ্কাৰ

শেষ হৈ যাওক ঘৰৰ মূৰ্ছিত থকা
নিয়ন্ত্ৰীজনীৰ বিদ্ৰূপৰ পেচ্পেচনি
এটি মাথো গীত গোৱা

উদাত্ত কণ্ঠত

যি গীত মুখবিত হ'ব

সংগ্ৰামীজনৰ কণ্ঠে কণ্ঠে । ❁

মানৱ স্বত্ব

সবিন কুমাৰ বৈশু

উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

মই প্ৰৱল প্ৰতাপী এটি মুক্ত বিহঙ্গ
মোৰ হুহাতত বাজে আনন্দৰ
মৃদঙ্গ

মোৰ গীতৰ তালে তালে
নাচে সেউজী গছৰ পাতে
মোৰেই ডেউকাৰ শৰদত গৰজে

বাৰিষাৰ বলিয়া মেঘৰ মাদল
মোৰ চকুৰ চাৱনিত বৃথা হয়
বহুতৰ স্বপ্নময় নিদ্ৰা

মোক দেখিলেই ভঙ্গ হয়
ভঙ সাধুৰ লগ্নময় যাত্ৰা ।

মই প্ৰৱল প্ৰতাপী এটি মুক্ত বিহঙ্গ
পৃথিৱীৰ চৌদিশে

মানুহৰ বুকুৱে বুকুৱে আনি জাগৰণ
অনিকল্প গতিৰে কৰিছো ভ্ৰমণ । ❁

কাৰ বাবে

অপূৰ্ব কুমাৰ দাস
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

অসীম সৌন্দৰ্য্য
এই প্ৰকৃতি বুকুৰ
উপভোগ কৰি কৰি
আজিৰ মানুহে
মতলীয়া হৈ
নামিছে ক্ৰমশঃ
এন্ধাৰৰ অটল তলিলৈ
। . . .
ইয়াতেই হেনো স্বৰ্গ
পুণ্য ভূমি মানুহৰ
শাস্তি ব'ত অবিৰত
কিন্তু এতিয়া মুখৰিত
শাস্তিকণ্ঠা মুক্ মৌন হৈ
কাৰ বাবে ক'তেবা হেৰাল । ★

প্ৰলয় ধুমুহা

নিৰঞ্জন মজুমদাৰ
উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক

চাৰিওফালে কেৱল
বলিব ধৰিছে
প্ৰলয় ধুমুহা
ভালেই হ'ল
কঁপিব ধৰিছে গোটেই পৃথিৱী
ভালেই হ'ল
হয়তো উত্থান কিম্বা পতন
বিচৰাৰ শেষ সময় হ'ল
আধা জী থাকি বিকলাঙ্গৰ দৰে
কৰিমেইবা কি
তেল নোহোৱা বস্তু গছিব দৰে
টিমিক-টামাক পোহৰ দি
নমাই আনক
কাল ধুমুহাৰ বজ্ৰৰ গৰ্জনে
ধাৰাসাৰ বৃষ্টি
নিকা হওক কলঙ্কিত সভ্যতা
আৰু সংস্কৃতি । ★

প্ৰতিজ্ঞা

বাসৱ ঠাকুৰীয়া

উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

আহিহেঁ ওলাই মুক্তিৰ বাবে
কৰিম বা মৰিম বাপুজীৰ আদৰ্শেৰে ।
সমাজত আজি অশুভ শক্তিৰ অতপালি
অক্টোপাছৰ দৰে ধৰিছে মেৰিয়াই
সংহাৰ মূৰ্ত্তি ই যে অপশক্তি ।

শোষণ আৰু প্ৰৱৰ্ত্তনাব
অসম অন্ত এটি নাম,
জনম হয় সশস্ত্ৰ বিপ্লৱৰ
কিন্তু ই যে কণ্টকাকীৰ্ণ মাৰ্গ
হিংসাই হিংসা আনে
স্বযোগ লয় বাস্তৱত্বই ।

অহিংসাৰেহে আনিব পাৰি মুক্তি
তাৰেই প্ৰমাণ নহয় জানো বাপুজী !
সেয়েহে আজি কৰোঁ আহা প্ৰতিজ্ঞা
অহিংসাৰে আনিম অসমৰ
নৈতিক স্বাধীনতা । ★

মানুহবোৰ কাঁইটীয়া কেৰ্টাচ

বিজয় কুমাৰ নাথ
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

সেউজ ভূমিৰ পৰা বহুদূৰ
মৰুভূমিৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে গজা
এইবোৰ ;
এইবোৰ কাঁইটীয়া কেৰ্টাচ ।
অন্ধ তাৰ সহিষ্ণুতাৰ প্ৰতীক
প্ৰতি নিয়ত ধুমুহাৰে ভৰা
এই ভূমিত ;
কিহৰ সন্ধানত অলৰ-অচৰ
এই কেৰ্টাচবোৰ,
যেন সংগ্ৰামী চেতনাৰ
প্ৰতিবাদী কণ্ঠৰ নিৰ্ভীক স্বৰ ।
আজি মই হঠাৎ দেখিলোঁ
মোৰ সঁতে এজাক মানুহ
প্ৰাণৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে গজা
এডবা কাঁইটীয়া কেৰ্টাচ । *

প্ৰয়াত হেমন্ত কুমাৰ বাৰ্তা জৱাহৰলাল নেহৰু মহাবিদ্যালয়ৰ
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ আছিল। ইং ১৯২১-২২ তাৰিখে ভাৰতীয়
সৈনিকৰ হাতত ছাত্ৰ গৰাকীৰ অকাল মৃত্যু হয়। সাহিত্য, সংগীত
আৰু চিত্ৰ শিল্পত বাৎপত্তি থকা ৩' হেমন্ত কুমাৰ বাৰ্তাৰ স্বৰচিত
কবিতা এটি প্ৰকাশ কৰি ছাত্ৰ গৰাকীৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰা
হ'ল।

ভঙা বুকুৰ কলিজা

কলিজাৰ তেজেৰে
মহিয়ান কৰিলা
অসম মাতৃৰ বুকু ভঙা
হৃদয়ৰ কথা।
কিন্তু কৰ্তব্য তাত আৰু বহুত
এয়া মাথো কেঁচা তেজৰ টেঁকুৰাৰ গোক্ৰ হে
শত আদৰৰ ধন নহয়।
হে অসমীয়া ল'ৰা!
তুমি মৃত্যু-ভয়কো জিনি ওলাই আহা
সহৃদয় উছৰ্গা কৰি তুমি ওলাই আহা
সময় বৰ তাকৰ
“অসম আৰু অসমীয়া” শব্দৰ অৰ্থ
তোমাৰ ছবাহত
তোমাৰ কপালত
তোমাৰ বুকুত
তোমাৰ ভঙা বুকুৰ কলিজাত।

মৰা কলহীৰ প্ৰতি

আকুল বাৰ্ষিক আল-আমান
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিক ।

নাজানো কিয় ফুক হৈ
ক্ৰোধিত হৈ কাক উপলক্ষ কৰি
বৈ অহা একা-বেঁকা কৰি ।
প্ৰতিদিনে খং তোৰ
কিয়নো গৈ আছে চৰি ?
কবিনে এবাৰ তই মোক প্ৰাণ খুলি ?
ককাইদেউতাই কোৱা মতে
তইতো নাছিল ইমান ক্ৰোধিত
শ্ৰোতত নাছিল প্ৰলয়ংকৰী মূৰ্তি ।
আজি ৰাম্ভাস সাজি
কিয় গ্ৰাস কৰ তই
হাড়ভঙা কৃমকৰ খেতি
এয়ে জানো তোৰ ধৰ্ম আৰ্ত্তজনৰ প্ৰতি !
তে'ৰ কঠোৰ কলহী,
তথাপিও চোন তোক ভাল লাগে
তই দিয় আকৌ আপুৰুগীয়া দান
নিত্য নতুন প্ৰতিশ্ৰুতি ॥

বৈবী বিভৱ

বসন্ত কৃষ্ণাৰ দত্ত

বিভাগীয় প্ৰধান, অসমীয়া বিভাগ।

শলিতাৰ বঙা শিখা নুমাই যোৱা নাই

সৰলা কলিতা

উ: মা: ২য় বাৰ্ষিক

কিয়ে অনাহুত অবসন্ন অনুভৱ
সমগ্ৰ সম্ভাৰ সজাত
কেনেকৈ কিয় জানো
লেখি লেখি ললেহি থিত্ত
হয়তোবা হ'ব পাৰে ইয়ো এক
লঠঙা গছৰ ডালত
সম্ভৰ্পণে শুই পৰা
সনাতন সেমেকা শীত।
মনত পৰা নাই
অজানিতে দিলো নেকি এৰি
তোৰে মোৰে এদিনৰ
চেওঁধৰা চেনেহৰ ছবুৰি চিত
মনত পৰা নাই
কুঁৱলীৰ পাল তৰি গ'ল নেকি
কেতিয়াবা ক'ৰবালৈ ঘূৰি
বহুৰঙী এবুকু বুকুৰ বিত।
খুটি চালো ব'দে পোৰা
পুৰাতন পাহাৰৰ পীতৰঙী টিং
জুমি চালো মেঘৰ মোহনাত
এটি ছটি টিপ টিপ তৰাৰ মণি
আছে নেকি ক'ৰবাত গুপতে লুকাই
বৰ্ণালী ব'হাগৰ
প্ৰথম পুৱাৰ প্ৰিয়তম
গোপনৰ সোণালী গীত। ★

শলিতাৰ বঙা শিখা
ক্ৰমাগত লীন হৈ যায়
পৃথিৱীৰ কোলাত
আকাশৰ বুকুত।

নিঃশব্দে নীৰৱে
বৈ আছৌ মই
অৰ্দ্ধ জাগ্ৰিত হৈ।

কেতিয়াবা
কুঞ্জলতাৰ আবে আবে
জুমি চাই দেখোঁ
কেতবোৰ নিৰ্জীৱ পদাৰ্থ,
হঠাৎ সিহঁতৰ কন্ধকণ্ঠৰ পৰা
ভাহি আহে
অৰ্থহীন হাঁহি
ভাষাহীন চিংকাৰ
শলিতাৰ বঙা শিখা
এতিয়াও নুমাই যোৱা নাই।

প্ৰেম

ললিত চন্দ্ৰ বাৰ্ডা

স্নাতক ৩য় বাৰ্ষিক

(১)

প্ৰেম !

এই একেটা শব্দই গৰজি ভাঙে মোৰ

সংৰক্ষিত দুৰ্জয় বুকু

কলিজাইদি বগাই আহে

বসন্তক সারটি

এটি কেতেকী

সৰ্বশৰীৰত কঁপি উঠে তাৰ

বতাহে ছুই যোৱা

জীয়াপাখি

যেন কাঢ়ি নিব কোনোবাই

মোৰ এই অক্ষত হৃদয়

টানি আজুৰি।

(২)

কেনেকৈ যে শিলে শিলে

ইফালে সিফালে

ঢপলিয়াই মৰিছে পানী !

কিয়ে এক যন্ত্ৰণাকাতৰ গেঙনি

শুনি নে হুশুনি

প্ৰেমৰ সবস সঁহাৰি।

(৩)

চকুত মোৰ আজি নিশা
 এপলকো টোপনি নাছিল
 এক অদ্ভুত প্ৰাপ্তিৰ প্ৰত্যাশাত
 কলিভাব কোঁচে কোঁচে মোৰ
 তাৰেই গুণ গুণ গীত
 তাৰ সুৰে সুৰে
 কঁপে মোৰ বুকু পলে পলে
 দেহৰ সমস্ত শক্তিয়ে সাৱটি
 বিচিত্ৰ বৰ্ণালী
 প্ৰেমৰ ছুহাতে কঢ়িয়াই অনা
 এই মধুময় মবুক্ৰগত
 মন মোৰ বঙে-বসে বাঙলী।

(৪)

মোৰ বুকুত আশ্চৰ্য এক ফুলৰ সুবাস
 তোমাৰ নিষ্পাপ হৃদয়ৰ বঙা বঙা গোলাপ
 খুচিলেই ওলাই তাত মৰম নামৰ বস
 যি বসত নিমজ্জিত মোৰ সমগ্ৰ সত্তা। ★

অদূৰত শুনা যায় প্ৰহৰীৰ পদদাপ, বিপদ সংকেত ধ্বনি
 স্তম্ভতা বিদীৰ্ণ কবি নৈশ নগৰীৰ
 শুনা যায় আৰ্তনাদ নামহীন নিহত ব্যক্তিৰ।

—ছোমেন বৰগোহাঞি

ডাফ্টবিন

সুবৰ্জিৎ কাকতি
উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক ।

বিভিন্ন আৱৰ্জনাৰ প্ৰতীক মই
গেলা-পচা দুৰ্গন্ধই মোৰ অঙ্গ
মই ঐক্যৰ মূৰ্ত্তিমান ৰূপ
মোৰেই বুকুত ঠাই পায়
ধনী-দুখীয়াৰ সকলো আৱৰ্জনা
মই নিবিচাৰো জ্ঞাতি ভেদ
সামাবাদী ডাফ্টবিন মই
কোনোবাই মোক ঘিণ কৰিব পাৰা
মোক দেখি নাক কোচাব পাৰা
তথাপিও মই কাৰোবাৰ খাছৰ ভঁৰাল
মোৰ বুকুত থকা তোমালোকৰ অখাদ্যবোৰ
আলফুলে সাঁচি ৰাখে
মই জানো অলপ পিছত
এইবোৰেই হ'ব কাৰোবাৰ বাবে
সুখাদ্য অমৃত । □

চোৱা মোৰ দেহ নাই
মোৰ দেহকেই সিহঁতে লৈ গ'ল মই বুলি
মোৰ দেহ মই সিহঁতক দিলো
নিদিলোঁ মোৰ কণ্ঠ
মোৰ গান সিহঁতক নালাগে
মাংসই যথেষ্ট ।

--নৱকান্ত বৰুৱা

ডাষ্টবিন

নীলিম দত্ত

উঃ মাঃ দ্বিতীয় বাৰ্ষিক ।

চহৰৰ ব্যস্ত বাজ আলিৰে
আগবাঢ়ি যায় বিচিত্ৰ মানুহৰ
বিচিত্ৰ সমদল
সকলোৰে সাক্ষী এটা চাৰিচুকীয়া ডাষ্টবিন
যাৰ বুকুত সোমাই আছে অনেক আৱৰ্জনা
এটা মাথোন ডাষ্টবিন
অন্তহীন খাদ্যৰ উঁৰাল হৈ বৈ আছে
ইয়াৰ চৌপাশে ভিৰ কৰে অসংখ্য
ক্ষুধাতুৰ মানুহ আৰু চেৰেলা কুকুৰৰ
জীয়াই থকাৰ স্বপ্নই
হাজাৰ বছৰীয়া শিলৰ মাজত
জীৱাশ্ম বিচৰা একো একোজন
প্ৰত্নতাত্ত্বিকৰ দৰে সিহঁতৰ অক্ষুৰন্ত আকুলতা
সিহঁতৰ চকুত তিৰবিৰগি
বাস্তাৰ দাঁতিৰ ডাষ্টবিনৰ বুকুত কৰা
খাদ্যৰ সন্ধান অজানিতে উদঙাই
আধুনিক সভ্যতাৰ কদৰ্ঘ ডাষ্টবিন ।

ডাষ্টবিন

তুমি নীৰৱ প্ৰাণহীন
মহান ডাষ্টবিন
সমাজৰ আৱৰ্জনা বুকুত সাৱটি
জাহিৰ কৰা পৰিচ্ছন্ন নগৰৰ
নাম

তুমিতো নাজানা ঘিণ কৰে
এচামে গেলা-পচা ভুৰ্গন্ধৰ
বাবে

কিন্তু তুমিয়েইতো হেজাৰ ভোকাতুৰৰ
খাদ্যৰ ঊঁথাল আৰু
পিতৃ পৰিচয়হীন সদ্যজাত
কোনো শিশুৰ আলয়
হ'লা নেকি আন নাম
সহিষ্ণুতা উদাৰতাৰ
তুমি ডাষ্টবিন।

:□:

বিমল কুমাৰ তামুলী

উ: মা: ১ম বাৰ্ষিক

১৯৯১-৯২ চনৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কেইনা প্রতিযোগিতাত অংশ
লোৱা কেইগবাকীনান প্রতিযোগী ।

“ভাৰত জনবিজ্ঞান যাত্ৰা ১৯৯২”ত
মূল যাত্ৰাত গুৱাহাটীত আয়োজিত
কুইজ প্রতিযোগিতাত যুটীয়াভাবে
দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত মহাবিদ্যালয়ৰ
দলটি : ক্ৰমে হেমেণ বৰকাকতি,
সমু বাম বড়ো, ভদ্রেস্বৰ বাভা ।

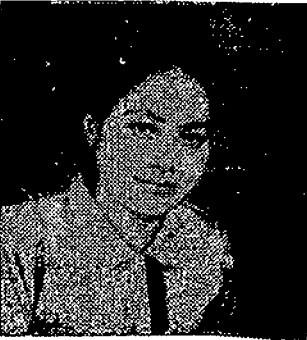

পদ্মী পাঠক
শ্রেষ্ঠা গায়িকা
১৯৯১-৯২

মৌষা কুমারী
শ্রেষ্ঠা অভিনেত্রী
১৯৯১-৯২

৩৩

অঞ্জলি দৈমারী
শ্রেষ্ঠা খেলুরে
১৯৯১-৯২

মেঘালী দাস
শ্রেষ্ঠা অভিনেত্রী
১৯৯১-৯২